

Der staar: „ondartet smitsom Sygdom med betydelig dødelig Udgang“, og man havde i alt Fald § 2 at recurrere til. Det ærede Medlem vil ikke være i faktisk Tvivl om, at det var min Skyldighed at faa dette Forbud udstedt, og jeg troede, at jeg kunde gjøre det, at det havde sin Berettigelse. Men videre kunde jeg ikke gaa, thi Sygdommen var ikke konstateret som Svineidistritis eller, som den kaldes i Sverig, Svinepest, da Forbudet udfom, det indrømmer jeg. Jeg tror, at § 9 giver mig en tilstrækkelig Bemyndigelse til at skride ind baade overfor Udlandet og Indlandet. Maaſke jeg maa oplæse den, for at vi kunne have den som Grundlag. Den lyder saaledes: „Naar der i fremmede Lande er udbrudt nogen af de i § 2 ommeldte ondartede smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, kan vedkommende Ministerium udstede Forbud mod Indførsel af den angrebne Art af Husdyr samt raa Handelsprodukter af samme, saasom Haar, Suder, smeltet Talg og Kjød, ligesom Ministeriet, hvor en af disse Sygdomme er udbrudt inden Monarkiets Grændser i een eller flere Provinter eller Amter, enten ganske kan forbyde Indførsel af den angrebne Art af Dyr til de øvrige Provinter eller Amter, eller kun tillade det under saadanne Betingelser, f. Ex. Sundhedsattester, som maatte anses fornødne til at forhindre Smittens Udbredelse.“ Det er ganske vist den Paragraf, paa hvilken jeg har støttet mig med Hensyn til de forstjellige Forbud, der ere udstedte, og som forøvrigt ganske vist ikke gaa saa vidt, som en anden Tale har nævnt her. Med Hensyn til alle disse Forbud, med Hensyn til ethvert af dem har jeg selv været i Tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt at udstede dem i saa stort Omfang, men alle disse Forbud ere krævede fra forstjellige Sider i Befolkningen; der har været Undsigninger til at sige: Lad os søge at sikkre os i de enkelte Distrikter og Provinser. Der kan siges Meget derved og Meget derimod, men man har føiet sig derefter, maaſke i første Dieblit noget for vidtgaaende, og maaſke har man ikke haft alle Momenter for Die, men det er igjen blevet rettet saa hurtigt som muligt. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har ikke Ret til at sige, at Indenrigsministeren har forbudt Udførsel — det har han ikke — eller have forhindret Omjætning, hvor den kunde finde Sted. Der er ganske vist begaaet en Feil, som det ærede Medlem veed, er rettet strax, nemlig at man havde henvist enkelte Distrikter til enkelte Slaakter. Paabudet om territorial Afgænsning i saa Henseende er for længe siden rettet; det blev rettet saa snart

som muligt, men paa den anden Side forlanger Befolkningen Afgænsning og kræver den i samme Dieblit, den forlanges, og pr. Telegraf, og naar vi have staaet saaledes, at vi fra Dag til Dag skulde tage Beslutning, saa kan man ikke i det første Dieblit tage ethvert berettiget Moment i Betragtning, og saa maa der tages Hensyn til, at man har truffet de Dispositioner, man fandt hensigtsmæssige. Hvad Forholdet til Sverig angaar, udtalte det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), at han erkjendte, at Ministeriet maatte have notorisk Vished for at kunne udstede Forbud. Ganske sikkert, jeg kan meget godt bruge det Udtryk, thi der staar i Loven, at Ministeriet kan udstede Forbud, naar der i fremmede Lande er udbrudt saadanne Sygdomme. Hvis jeg ikke fik officiel Vished, det vil sige ad diplomatisk Vej eller deslige for noget Saa-dant, kunde jeg nøies med notorisk Vished; det erkjender jeg vilde være mig tilstrækkelig. Men i det ærede Medlems Antydning kunde der ligge, at man i alt Fald rygtevis ad een eller anden Vej gennem Blade eller Antydninger havde vidst for den 25de Oktober, at der var en farlig Sygdom i Sverig. Jeg skal dertil sige, at jeg havde ingen Anelse derom. Jeg tror heller ikke, at vore Veterinærer havde det. Det er let at sige bagefter: Hvorfor i Alverden har man ikke vidst Noget, men jeg kan her kun støtte mig til Faktum, og jeg skal bemærke, at i Sverig har man heller ikke vidst Noget. Naturligvis er der nogle Mennesker der, hvor Sygdommen har været, som have vidst det, men den 25de Oktober, ja den 27de og senere var det ikke konstateret, hvad det var for en Sygdom, det blev først senere konstateret. Hos os arbejdedes der meget usfortrødent paa at finde Sygdommens Diagnose, men først hen i November kom man til en bestemt Mening. Jeg er ikke Veterinær, og jeg har ikke den bestemte Afgjørelse af det Punkt, jeg maa støtte mig til de Afgjørelser, der komte til mig, men skal jeg sige, hvori Vanskeligheden har ligget, vil jeg sige, at jeg tror, at den netop laa i Løsepladsernes Karakter her i Njøbenhavn, thi efter Alt, hvad jeg senere har erfaret, have Sygdomstilfælde af forstjellig Art været temmelig almindelige der. Da jeg erfarede det, sagde jeg, uden at der var kommet nogen Indstilling til mig derom, at naar Forholdet er det, at der ikke blot er Tale om nogen dieblittelig Fare, men at Løsepladserne tidligere have frembudt vanskelige Forhold, saa optager jeg i § 2 en Bestemmelse om Undertrykkelse af Bedriften. Jeg maa maaſke med det Samme sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den